

Sygn. akt II CSK 738/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa [...] Przedsiębiorstwa [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko T. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące  
sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała się na wystąpienie w sprawie zagadnień prawnych, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym, skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Rozstrzygnięcie przedstawionych kwestii nie ma bezpośredniego wpływu na wynik sprawy. Zasądzona kwota nie sięga nawet połowy żądanej w pozwie kary umownej, a zasądzoną jej część należało odnosić do kilkunastomilionowej wartości kontraktów. Oddalona część powództwa uwzględnia okoliczności opóźnienia nie

leżące po stronie powódki, jak również należność została odpowiednio zmniejszona na podstawie art. 484 § 2 k.c. Analiza uzasadnienia Sądu Apelacyjnego wskazuje, że przy określeniu stopnia miarkowania (obniżenie ich dziennej stawki z 0,5 % na 0,3 % łącznego wynagrodzenia brutto za każdy rozpoczęty dzień opóźnienia) miał on na uwadze wszystkie możliwe czynniki mające wpływ na wysokość dochodzonego roszczenia. Wbrew stanowisku skarżącej spółki orzeczonej jej wysokość nie wykracza poza zakres uznania sędziowskiego.

Sąd Apelacyjny rozważał kwestię wpływu warunków atmosferycznych na opóźnienie w wykonaniu robót i jego stanowisko uwzględnia dorobek judykatury w tej materii. Przy prezentacji drugiego zagadnienia, nie wskazano jakie ma ono znaczenie dla orzecznictwa w wymiarze powszechnym. Powódka jako profesjonalistka, przy ustalaniu terminów wykonania robót powinna była przewidywać, że roboty będą wykonywane w okresie zimowym. Artykuł 144 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych nie stał na przeszkodzie przedłużeniu terminów w zawartych do umów aneksach.

W judykaturze dominuje pogląd, że art. 362 k.c. nie może stanowić samoistnej podstawy zmniejszenia kary umownej; zmniejszenie takie może nastąpić na podstawie art. 484 § 2 k.c. (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2004 r., IV CSK 522/03, OSNC 2005, nr 7-8, poz. 131 i z dnia 16 kwietnia 2010 r., IV CSK 494/09, OSN-ZD 2010, nr D, poz. 115). Kwestia ta nie miała znaczenia dla wyniku sprawy, gdyż okoliczności występujące po stronie pozwanej mające wpływ na opóźnienie w wykonaniu umów Sąd Apelacyjny uwzględnił w ramach miarkowania kar umownych.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającej poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło przede wszystkim w interesie publicznym, a takich brak w sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).